Зависло небо кунтушами хмар,
Ідуть дощі, немов старці на прощу.
Пригаслі думи зграями примар
Обсіли душу, як церковну площу.
Я осеіню... Я вже листопад...
Пошерхле листя падає додолу...
Якби ж то юність повернуть назад
В світлицю серця і в обійми дому!
Я крил її закохано б торкнувсь
І знову став би сильним, стоголосим,
І знову б співом гордим затягнувсь,
Йдучи сміливо через терни босим.
Не дав би мріям скніти на біді,
Покритись цвіллю і замішіти мохом...
...Жбурляє осінь полиски руді
І йде повз мене неквапливим кроком.